

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3214/2021
01.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Лазар Крстић, адвокат из ..., против туженог Специјална болница за рехабилитацију „Гејзер“ Сијаринска Бања, чији је пуномоћник Драган Петковић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2606/21 од 11.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 01.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2606/21 од 11.06.2021. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев парничних странака за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лебану П1 115/19 од 26.02.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено је решење туженог бр. ../18 од 26.04.2018. године којим се ставља ван снаге Уговор о раду бр. ../18 од 23.04.2018. године и обавезан је тужени да тужиоца врати на рад, на послове које је обављао по наведеном Уговору о раду бр. ../18. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 225.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2606/21 од 11.06.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се поништи као незаконито решење туженог бр. ../18 од 26.04.2018. године којим се ставља ван снаге Уговор о раду бр. ../18 од 23.04.2018. године закључен између тужиоца и туженог, као и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад на послове које је обављао по наведеном Уговору о раду бр. ../18 и да му се надокнаде трошкови парничног поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 108.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Ревизија је дозвољена применом члана 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011... 18/2020 у даљем тексту ЗПП).

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, Министарство здравља Републике Србије је доставило туженом обавештење бр. 112-01-1495/2017-02 од 12.12.2017. године, да је Комисија за давање сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава, Закључком 51 бр. 112-11613/2017 од 28.11.2017. године, дала сагласност туженом послодавцу за пријем у радни однос на неодређено време одређеног броја запослених. У тачки 2. обавештења наведено је да се поменута сагласност може реализовати само под условом да корисници јавних средстава имају обезбеђена средства у 2017. године, те да не могу по основу дате Сагласности тражити додатна средства. В.д. директор туженог др ББ је дана 28.12.2017. године донео Одлуку о расписивању огласа за пријем пет радника у стални радни однос која је заведена под бр. ../17. У овој Одлуци је под редним бројем .. наведено и радно место ... са једним извршиоцем. Истог дана тужени је под бр. ../2017 расписао Оглас за пријем у радни однос на неодређено време запослених за радна места наведена у Огласу. Тужилац је од стране правне службе туженог примио обавештење бр. ../18 од 08.02.2018. године, из чије садржине произлази да је Одлуком Управног одбора туженог бр. ../18 од 09.01.2018. године наведени Оглас за пријем у радни однос поништен и с тим у вези враћена му је целокупна приложена документација. Министарство здравља Републике Србије је дана 19.04.2018. године донело Решење о разрешењу вршиоца дужности директора Специјалне болнице за рехабилитацију „Гејзер“ Сијаринска Бања бр. 119-05-593/2017-04. На основу цитираног решења др ББ је разрешен дужности директора Специјалне болнице.

Тужилац и тужени су дана 23.04.2018. године закључили Уговор о раду бр. ../18 на основу којег је тужилац АА примљен у радни однос на неодређено време, при чему су уговор о раду потписали тужилац са једне стране и др ББ, у име послодавца са друге стране. На седници Управног одбора туженог одржаној дана 24.04.2018. године под бр. ../18 донета је једногласна Одлука да се пониште сви правни акти и радње које је др ББ донео након доношења решења о његовом разрешењу као и да се обуставе сви започети поступци, са инструкцијама за поступање упућених начелнику правне службе. Министарство здравља је донело решење бр. 119-05-192/2018-04 од 24.04.2018. године којим је прим. др ВВ именован за вршиоца дужности директора Специјалне болнице за рехабилитацију „Гејзер“ Сијаринска Бања. Наведено решење тужени је примио дана 27.04.2018. године и завео под бр. .. . Дана 26.04.2018. године под бр. ../18 сачињен је записник о примопредаји дужности директора која је завршена у 12,00 часова између др ББ и прим. др ВВ. Након примопредаје дужности, извршена је промена података у судском регистру Привредног суда у Лесковцу Посл. Фи бр. 44/2018 дана 27.04.2018. године и као лице овлашћено за заступање и представљање

уписан је новоименовани в.д. директор, а извршено је брисање раније именованог лица.

На основу наведеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев основан и поништио је решење туженог бр. ../18 од 26.04.2018. године којим је стављен ван снаге Уговор о раду бр. ../18 од 23.04.2018. године, а туженом је наложено да тужиоца врати на рад на послове које је обављао по наведеном Уговору о раду бр. ../18. У образложењу првостепене пресуде наведено је да без обзира што испод потписа тужиоца на уговору стоји датум 20.04.2018. године, в.д. директора туженика био је др ББ, јер је исти тек 26.04.2018. године примопредајом дужности престао бити вршилац дужности директора туженог, а са друге стране примопредајом дужности 26.04.2018. године, на дужност в.д. директора је ступио прим. др ВВ.

Према становишту првостепеног суда, уговор о раду као двострано обавезујући правни посао не може се ставити ван снаге спорним решењем, већ искључиво судским путем. Поред тога, ово решење је потписано од стране неовлашћеног лица с обзиром да је именованом в.д. директору потпис депонован 27.04.2018. године, када је и регистрован код Привредног суда решењем Фи. бр. 44/18. Такође, образложење спорног решења не садржи јасне и довољне разлоге о битним чињеницама, тако да није довољно само позивање на Одлуку Управног одбора бр. ../18 од 24.04.2018. године, којом су ретроактивно поништене све правне радње и акти в.д. директора др ББ након његовог разрешења.

Другостепени суд је, супротно закључку првостепеног суда, оценио да је Уговор о раду бр. ../18 од 23.04.2018. године у супротности са Законом о буџетском систему, а самим тим да је решење туженог бр. ../18 од 26.04.2018. године законито, због чега је првостепена пресуда преиначена и одбијен је као неоснован тужбени захтев.

Правилно је другостепени суд применио материјално право доносећи побијану пресуду, а разлоге за такву одлуку у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Наиме, в.д. директор туженог примио је у радни однос тужиоца на основу Уговора о раду од 23.04.2018. године, упркос чињеници да је Оглас за пријем у радни однос поништен Одлуком Управног одбора бр. ../2018 од 09.01.2018. године и упркос околности што је сходно члану 135. Закона о здравственој заштити („Службени гласник РС“, бр. 107/2005, 72/2009-др Закон, 88/2010, 99/2010, 57/2011, 119/2012, 45/2013-др Закон, 93,2014, 96/2015, 106/2015, 113/2017), који је био на снази у периоду од 25.12.2017. године до 30.11.2018. године, в.д. директора туженог био разрешен Решењем Министарства здравља Републике Србије дана 19.04.2018. године.

Зато су без утицаја ревизијски наводи тужиоца у вези са датумом примопредаје дужности између разрешеног и новоименованог в.д. директора туженог, извршене тек дана 26.04.2018. године, и немогућности стављања ван снаге Уговора о раду од 23.04.2018. године.

Дакле, имајући у виду да је предметни уговор о раду са тужиоцем закључен 23.04.2018. године након поништавања Огласа за пријем у радни однос (09.01.2018. године) од стране разрешеног в.д. директора туженог (19.04.2018. године), самим тим је новоименовани в.д. директора туженог, на основу Одлуке Управног одбора од

24.04.2018. године, у складу са својим овлашћењима и на темељу правилне примене одредбе члана 103. ЗОО и донео решење којим се само декларише апсолутна ништавост уговора противног императивним прописима.

Врховни касациони суд ценио је и остале ревизијске наводе, закључивши да се њима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, па ти наводи нису посебно образлагани.

Тужилац није успео у поступку по ревизији, па нема право на трошкове ревизијског поступка, које је тражио и определио, а у смислу члана 153. и члана 154. Закона о парничном поступку. Тужени је поднео одговор на ревизију у коме је тражио и определио трошкове за састав одговора на ревизију. Међутим, према оцени Врховног касационог суда састав одговора на ревизију није био нужан трошак у овој парници, у смислу члана 154. Закона о парничном поступку, због чега туженом не припада право на накнаду тих трошкова.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа- судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**